

Arrest

nr. 206 792 van 16 juli 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Gistelse Steenweg 229/1
8200 SINT-ANDRIES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 8 januari 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 september 2015, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. VUYLSTEKE, die loco advocaat J. BAELDE verschijnt voor verzoeker en van attaché B. BEULS, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 juni 2015 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 24 september 2015 verklaarde de gemachtigde de voormelde aanvraag onontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.06.2015 werd ingediend door :

*K. W., O. G. (R.R.: [...])
nationaliteit: Kameroen
geboren te Y. op [...]1987
adres: [...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat hij volop bezig zou zijn met zijn opleiding aan het IFCAD met het oog op het behalen van een ‘Maitrise en projets’. De advocaat haalt hierbij aan dat het verlies van een academiejaar voor studenten door de Raad van State in bepaalde gevallen aanzien zou worden als een buitengewone omstandigheid. We dienen echter op te merken dat het feit dat hij een opleiding zou gevolgd hebben aan het IFCAD onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Primo dienen wij op te merken dat betrokkene sinds 2010 in het bezit was van een A-kaart en dit in functie van zijn studies. Zijn verblijf werd een laatste keer verlengd tot 31.10.2014. Betrokkene legde daarop tevens het inschrijvingsattest voor van een bijkomende opleiding aan de onderwijsinstelling IFCAD voor het academiejaar 2014 – 2015. Bureau Studenten heeft betrokkene daarop een bevel om het grondgebied opgesteld daar betrokkene na afloop van zijn studies zijn verblijf heeft verlengd en niet meer in het bezit was van een regelmatig verblijfsdocument. Het feit dat betrokkene opnieuw deze inschrijving voor een opleiding aan het IFCAD voorlegt kan ook in deze procedure niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Secundo merken wij op dat het IFCAD noch erkend, noch georganiseerd, noch gesubsidieerd wordt door de overheid. Tertio merken wij op dat betrokkene niet aantoonde dat hij dergelijke opleiding niet kan volgen in zijn land van herkomst. Quatro merken wij op dat deze opleiding ondertussen al zou moeten beëindigd zijn. Er kan aldus geen sprake van zijn van enig verlies van een academiejaar. Indien betrokkene hier alsnog zou willen studeren of op één of andere manier een aanvullende opleiding zou wensen te volgen dan dient hij hiervoor de geëigende procedure te gebruiken, zoals hij reeds in het verleden heeft gedaan. Heden kunnen wij enkel vaststellen dat betrokkene zijn verblijf i.f.v. zijn studies niet meer werd verlengd opdat betrokkene niet meer voldeed aan de voorwaarden van de artikelen 58 en 59. De aanvraag kan aldus in het land van herkomst gebeuren.

Het feit dat betrokkene een werkbefoelste kan voorleggen om tewerkgesteld te kunnen worden in het ziekenhuis Erasmus te Brussel kan tevens niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet over de officiële toestemming beschikt om op het Belgisch grondgebied betaalde arbeid te verrichten. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geëigete weg aan te vragen. Wat betreft de verwijzingen naar de uitspraken van de Staatssecretaris dienen wij op te merken dat betrokkene blijkbaar vergeet dat hij zich beroept op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Betrokkene dient aan te tonen waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst en in welke buitengewone omstandigheden hij zich dan wel zou bevinden. Het verwijzen naar uitspraken van de heer Francken toont niet aan waarom hij niet zou kunnen terugkeren.

Betrokkene verwijst verder naar het feit dat hij intussen bijna 6 jaar bij zijn tante zou verblijven en dat hij haar zou beschouwen als zijn belangrijkste familielid. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene geen enkel bewijs kan voorleggen waaruit zijn bijzondere band met zijn tante zou moeten kunnen blijken. Zelfs indien zou blijken dat betrokkene een hechte band heeft met zijn tante dan nog dienen wij te stellen dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van

herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene haalt tevens aan dat hij geen enkele connectie meer zou hebben met Kameroen. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene geen bewijzen kan voorleggen die deze bewering ondersteunt.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene niet beschouwd zou kunnen worden voor een gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid; dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer - nl. dat hij zich volkomen geïntegreerd zou hebben, dat hij intussen goed Nederlands zou spreken, dat hij op intensieve wijze Nederlandse lessen zou gevolgd hebben, dat hij alhier gestudeerd heeft, dat hij werkbereid is, dat hij een werkaanbieding kan voorleggen, dat hij medisch in staat zou zijn om te werken, dat hij tewerkgesteld zou kunnen worden in een knelpuntenberoep, dat hij niet ten laste wenst te zijn van de Belgische staat, dat het centrum van zijn sociaal leven zich in België zou afspelen en dat hij een steunbrief kan voorleggen - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980."

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn enig middel de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheids- en van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Hij licht zijn enig middel toe als volgt:

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS. 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS. 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt hierbij in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012).

De bestreden beslissing stelt dat het verzoek onontvankelijk is gezien "de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd door de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland."

Buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet zijn "omstandigheden die het onmogelijk OF bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen" (zie L. DENYS, Overzicht van het Vreemdelingenrecht, UGA, Kortrijk, 2012, p. 91).

Of nog:

“Buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet zijn die omstandigheden die het voor de betrokkene zeer moeilijk tot onmogelijk maken om naar de bevoegde Belgische diplomatieke post te gaan om een recht op verblijf aan te vragen conform het artikel 9, al. 2 van de Vreemdelingenwet.”

(RvS 27 oktober 2004, nr. 136.791, Rev.dr.étr. 2004, 593)

Dit maakt dat er aldus TWEE vormen van buitengewone omstandigheden bestaan:

- De redenen die het een verzoeker “onmogelijk” maken dit verzoek in te dienen in de bevoegde Belgische diplomatieke post;*
- De redenen die het een verzoeker “zeer moeilijk” maken dit verzoek in te dienen in de bevoegde Belgische diplomatieke post.*

Het woord ‘moeilijk’ wordt in het woordenboek Van Dale gedefinieerd als:

“moei·lijk (bijvoeglijk naamwoord, bijwoord):

1 slechts met inspanning op te lossen, te doen: een moeilijke kwestie; moeilijk over iets kunnen oordelen; ergens moeilijk over doen allerlei bezwaren opperen

2 lastig in de omgang; humeurig: een moeilijk karakter; een moeilijke jongen”

(www.vandale.nl)

Dit maakt aldus dat “zeer moeilijk” in de zin van “buitengewone omstandigheden” in de zin van artikel 9bis Vw. (zoals te weerhouden conform bovenstaande rechtspraak en rechtsleer) dient te worden omschreven als “slechts met zeer veel inspanning op te lossen” ofte “een moeilijke kwestie”.

Er dient aldus benadrukt dat iets niet per definitie onmogelijk moet zijn om een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis Vw. uit te maken. Het volstaat indien een verzoeker kan aantonen dat het “slechts met zeer veel inspanning op te lossen” valt, minstens een “moeilijke kwestie mits allerlei bezwaren” uitmaakt om diens verzoek tot verblijfsmachtiging in te dienen in diens land van herkomst om op ontvankelijke wijze een verzoek tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis Vw. in te dienen.

Zoals hierna wordt verduidelijkt is het in casu evident en in alle redelijkheid (cfr. redelijkheidsbeginsel) niet te ontkennen dat verzoeker zich in een situatie bevindt waarbij het hem ‘zeer moeilijk’ valt, minstens het ‘een moeilijke kwestie mits allerlei bezwaren’ uitmaakt om diens verzoek tot verblijfsmachtiging in te dienen in de Belgische ambassade van diens land van herkomst (nl. Kameroen).

Zo stelt verweerder in de bestreden beslissing o.a. (stuk 1):

“Het feit dat betrokkene een werkbefoete kan voorleggen om tewerkgesteld te kunnen worden in het ziekenhuis Erasmus te Brussel kan tevens niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet over de officiële toestemming beschikt om op het Belgisch grondgebied betaalde arbeid te verrichten. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen om dat hij alhier wenst te werken dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen. Wat betreft de verwijzingen naar de uitspraken van de Staatssecretaris dienen wij op te merken dat betrokkene blijkbaar vergeet dat hij zich beroept op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Betrokkene dient aan te tonen waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst en in welke buitengewone omstandigheden hij zich dan wel zou kunnen bevinden.”

Bovenstaande cirkelredenering vanwege verweerder kan niet worden gevolgd.

Verzoeker volgt net de geijkte weg: hij weet dat hij zonder verblijfsmachtiging voor meer dan drie maanden niet kan/mag werken in België, doch hij heeft een werkaanbod voor een (knelpunt)beroep waar hij onmiddellijk aan de slag kan met zijn opleiding zoals genoten in België ... zodat hij via een verzoek tot verblijfsmachtiging overeenkomstig art. 9bis Vw. de geijkte weg volgt om een verblijfsmachtiging aan te vragen in België gezien diens buitengewone omstandigheden (langdurig verblijf als student in België, met jobaanbod in de sector van diens opleiding, mits woonst bij diens meest naaste familie in België), waarna hij in het bezit van dergelijke verblijfsmachtiging (zo nodig door verweerder slechts afgeleverd voor één jaar onder voorwaarde van bewijs van tewerkstelling na één

jaar alvorens te verlengen) diens arbeidskaart B kan verkrijgen en diens jobaanbod kan invullen in het Erasmusziekenhuis.

Verweerder kan dan ook diens weigering niet daadkrachtig motiveren mits de stelling dat verzoeker maar de geijkte weg dient te volgen.

Artikel 9bis Vw. is een wettelijk voorziene procedure teneinde een verblijfsmachtiging voor meer dan drie maanden aan te vragen in België indien er sprake is van buitengewone omstandigheden (lees “omstandigheden die het voor de betrokkene zeer moeilijk tot onmogelijk maken om naar de bevoegde Belgische diplomatieke post te gaan om een recht op verblijf aan te vragen” – zie supra).

Het jobaanbod voor verzoeker is niet in Kameroen doch in België, terwijl diens Belgisch bachelor-diploma ook dienstig is voor werk in België terwijl verzoeker hier reeds meer dan 6 jaar bij diens familie woont. Verzoeker maakt hiermee wel degelijk – conform de geijkte procedure – hard dat het een moeilijke kwestie (zie supra) is om zomaar even minstens een half jaar zonder enige inkomsten en zonder enige woonst te overleven in een land waar hij intussen reeds meer dan 6 jaar niet meer kwam te vissen naar een verblijfsmachtiging om terug te mogen keren naar België.

Evenzoveel werd in het verleden – via de inmiddels reeds lang vernietigde fameuze instructienota van de toenmalige staatssecretaris – de procedure van “regularisatie 9bis” onder voorwaarde van werkaanbod voorzien. Hoewel deze instructie effectief niet langer geldig is gezien vernietigd, is het wel degelijk zo dat dit mede de ratio legis van artikel 9bis Vw. nog steeds kan en mag duiden.

Het is dan ook kennelijk onredelijk om de vraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren mits de motivatie dat verzoeker zich maar tot de geijkte weg moet richten.

Zolang artikel 9bis Vw. wet is dient ook verweerder zich aan deze wetsbepaling te houden. Deze wetsbepaling is en blijft op heden één der wettelijk geijkte paden zoals gevolgd kunnen en mogen worden door een vreemdeling dewelke een verblijfsvergunning verzoekt in België.

Voorts dient te worden benadrukt dat verweerder bij de beoordeling van de aanvraag om verblijfsmachtiging zoals ingediend in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt.

Dit heeft evident zijn onmiddellijke impact op de motiveringsplicht:

Hoe groter de discretionaire bevoegdheid of beoordelingsmarge van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat (RvS nr. 43.560 van 30 juni 1993, R.W. 1994-95, noot I. OPDEBEEK; RvS nr. 43.556, 30 juni 1993).

“De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld.”

(OPDEBEEK, I. en COOLSAET, A., *Formele Motivering van bestuurshandelingen*, Administratieve rechtsbibliotheek, Die Keure, Brugge, 1999, p. 149, nr. 185).

Weinig bepalingen in de Vreemdelingenwet geven méér ruimte/appreciatiebevoegdheid aan verweerder dan artikel 9bis Vw. De motivatieplicht van verweerder mag in dergelijke materie dan ook helemaal niet lichtzinnig worden opgevat.

Verweerder motiveert in casu enerzijds niet afdoende waarom alle cumulatieve omstandigheden in hoofde van verzoeker het voor hem géén moeilijke kwestie maken om diens verzoek in te dienen in diens land van herkomst (Kameroen);

Terwijl anderzijds de motivatie niet deugdelijk en in strijd met art. 9bis Vw. verwijst naar “de geijkte weg” alsof artikel 9bis Vw. géén wettelijke voorziene geijkte weg is om een verblijfsvergunning te verzoeken.

Wanneer de motivatie niet deugdelijk is om een beslissing te ondersteunen, dringt de verbreking hiervan zich op.

Het standpunt van verweerder is in strijd met zowel het redelijkheidsbeginsel als de motivatieplicht, alsook met artikel 9bis Vw. zelf, door het begrip "buitengewone omstandigheid" in casu op een kennelijk onredelijke wijze te eng te beoordelen."

De inhoud van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt door verzoeker goed toegelicht, zodat de Raad zich hierbij aansluit.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad ook niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het onderzoek naar de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel vergt in casu een onderzoek van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel, die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Uit de aanvraag van verzoeker blijkt dat hij de buitengewone omstandigheden heeft gekaderd binnen "een dubbel gegeven", namelijk enerzijds zijn opleiding waarmee hij volop bezig was aan het IFCAD,

waarbij hij verduidelijkt dat het verlies van een academiejaar door de Raad van State in bepaalde gevallen als een buitengewone omstandigheid werd aanzien en anderzijds het feit dat hij volkomen geworteld is in België omdat hier het knooppunt van zijn emotionele en economische activiteiten ligt. Verzoeker woont op het ogenblik van de bestreden beslissing al bijna zes jaar bij zijn tante en aanziet haar als zijn belangrijkste familielid. Hij zou haar als de moeder zien die hij nooit heeft gehad. Hij meent dan ook dat het moeten terugkeren naar Kameroen om aldaar zijn aanvraag in te dienen een disproportionele inmenging zou uitmaken in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM).

In het verzoekschrift wijst verzoeker, na een uitgebreide theoretische uiteenzetting over de invulling van de term "buitengewone omstandigheid", op het feit dat men niet kan ontkennen dat hij zich in een situatie bevindt waarin het zeer moeilijk is, nl. dat er allerlei bezwaren zijn om diens verzoek in de Belgische ambassade van zijn herkomstland in te dienen.

Verzoeker wijst eigenlijk concreet enkel op de werkblofte die hij heeft verkregen, element dat hij in zijn aanvraag enkel heeft aangehaald om de gegrondheid van zijn aanvraag aannemelijk te maken, en op het feit dat het voor hem, die reeds 6 jaar in België bij zijn familie woont, bijzonder moeilijk is om minstens een half jaar zonder enige inkomsten en zonder enige woonst te overleven in een land waar hij ondertussen reeds meer dan 6 jaar niet meer kwam.

Wat betreft de werkblofte is verzoeker van oordeel dat de gemachtigde een kennelijk onredelijke cirkelredenering heeft gemaakt door erop te wijzen dat verzoeker niet beschikt over de toestemming om betaalde arbeid te verrichten en dat indien hij een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen om hier te werken, hij daarvoor de geijkte weg moet volgen. Hij meent juist wel de geijkte weg te volgen. Omdat hij beseft niet zonder een verblijfsmachtiging voor meer dan drie maanden te kunnen werken in België, tracht hij via de procedure gegrond op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet juist die verblijfsmachtiging te verkrijgen. Hij wijst daarbij op de buitengewone omstandigheden van een langdurig verblijf als student in België, zijn jobaanbod in de sector van diens opleiding en de woonst bij zijn naaste familie in België. Op die wijze tracht hij juist een arbeidskaart B te verkrijgen. Hij acht de verwijzing naar de meest geijkte weg niet draagkrachtig omdat ook artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een wettelijk voorziene procedure is om een verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden aan te vragen.

Vooreerst wijst de Raad erop dat het hebben van een werkblofte en het gegeven dat men kan tewerkgesteld worden in een knelpuntberoep elementen zijn die eerder betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag. De gemachtigde wijst daar in fine van de bestreden beslissing terecht op het feit dat verzoeker dit in beginsel ook als dusdanig heeft gepercipieerd, blijkt uit de aanvraag waarbij de werkblofte niet eens werd aangehaald als buitengewone omstandigheid die het bijzonder moeilijk maakt om de aanvraag in de bevoegde post in het herkomstland in te dienen. Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State zijn elementen van integratie in principe geen buitengewone omstandigheden, aangezien deze tot de gegrondheid van de aanvraag behoren en bijgevolg in de ontvankelijkheidsfase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Dit arrest preciseerde bijvoorbeeld dat *"als typische buitengewone omstandigheden onder meer [kunnen] worden aangevoerd, al naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz."*, terwijl *"echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend."* Verzoeker gaat in zijn verzoekschrift volledig voorbij aan deze motieven, die reeds op zich een afdoende en redelijk antwoord bieden op hetgeen in de aanvraag is uiteengezet aangaande de werkblofte.

Wat betreft het feit dat de gemachtigde erop wijst dat indien men een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen op grond van werk in principe de geëigende weg moet gevolgd worden, is dit evenmin kennelijk onredelijk. Verzoeker heeft een punt dat ook een procedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aanleiding kan geven tot een verblijfsmachtiging en dat indien men die verblijfsmachtiging heeft, de aanvraag voor een arbeidskaart B ook in België kan gebeuren. Dit is ook de procedure die verzoeker heeft gekozen maar daarbij kan verzoeker er niet aan voorbijgaan dat hij hoe dan ook moet verantwoorden waarom hij de aanvraag indient in België, dus welke de buitengewone

omstandigheden zijn die dit rechtvaardigen. Verzoeker verwijst hierbij naar zijn langdurig verblijf als student in België, het jobaanbod in de sector en zijn woonst bij naaste familie in België. Verder stipt hij eveneens aan dat het moeilijk is om zonder inkomsten en zonder woning in Kameroen te wachten op de mogelijkheid om terug te keren naar België.

Wat betreft zijn langdurig verblijf als student en het jobaanbod heeft de gemachtigde gemotiveerd dat deze elementen betrekking hebben op zijn integratie en zodoende betrekking hebben op de gegrondheid. Dit is om de supra vermelde redenen niet kennelijk onredelijk en op zich draagkrachtig. De gemachtigde is ook uitgebreid ingegaan op het bijkomend studiejaar aan het IFCAD, dat verzoeker wel aanvoerde in de aanvraag als buitengewone omstandigheid, maar waarop hij in het verzoekschrift niet terugkomt. Wat betreft zijn woonst bij zijn naaste familielid, met name zijn tante, heeft de gemachtigde uitgebreid gemotiveerd waarom volgens hem de vereiste om in het herkomstland de aanvraag in te dienen niet disproportioneel is ten aanzien van zijn privé- of gezinsleven. Verzoeker gaat niet in op deze concrete motieven. Ook wat betreft het argument dat het bijzonder moeilijk is om zonder inkomsten of zonder woning in Kameroen te wachten op een mogelijkheid om terug te keren naar België, leest de Raad dat de gemachtigde aanstipt dat er geen bewijzen voorliggen van de bewering dat hij in Kameroen geen enkele connectie meer zou hebben. Dit standpunt is gezien het geheel van de elementen niet kennelijk onredelijk. Verzoeker stelt in het feitenrelaas van zijn verzoekschrift wel dat hij uit een gezin komt van zes kinderen die werden “geplaatst” omdat de ouders de zorg voor hun kinderen niet financieel konden dragen, ook ter zitting komt de raadvrouw erop terug dat verzoeker geplaatst zou zijn bij zijn tante in Oostende, maar het administratief dossier bevat geen begin van bewijs van deze zeer moeilijke thuissituatie. Er blijkt enkel dat de tante voor verzoeker telkenmale een tenlasteneming heeft ondertekend, maar verzoeker die stelt sedert 2009 in België te zijn, was bij aankomst reeds 21 à 22 jaar. Het blijkt uit het administratief dossier eveneens dat verzoeker in het herkomstland studies heeft kunnen volgen, die hij ook heeft aangetoond in het kader van zijn aanvraag om in België een verblijf als student voor een hogere opleiding te verkrijgen. Bijgevolg is de Raad van oordeel dat het standpunt van de gemachtigde, dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij in Kameroen geen connecties meer heeft, niet kennelijk onredelijk overkomt.

De Raad kan niet vaststellen dat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, noch dat het is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens, of dat hij die incorrect of onzorgvuldig heeft beoordeeld, of dat hij op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juli tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES